

מקורות פרשת עקב תשפ"ו השומרת: הסודות של המזווה

שאלות דרב אחאי קמה: נכנס שד בביתו היחידה של ארטבן ובאו כל הרופאים ולא הועילו. נטל את המזווה ושם לה על הפתח, מיד ברחו אותה שדה. ונטל רבינו הקדוש מרגלית לעצמו.

משנה כלים יז, טז: מקל שיש בו בית קיבול מזווה [הוא מכלל הכלים שמקבלים טומאה].

תוספות יום טוב: אפשר שהיו אנשים בזמן המשנה, שנושאים מזווה עימם וחשבו זה למצווה ולשמירה להם.

זוהר בא: בן אדם עושה בית והקב"ה אומר לו: כתוב שמי ושמי בפתחך, ואתה שרוי בתוך הבית ואני יושב מחוץ לפתח לשמורך... שנאמר 'ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בוקר', וכתוב 'וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות ופסח ה' על הפתח ולא יתן המשחית לבוא אל בתיכם לנגוף'.

בית חדש על הטור שם: 'וגדולה מזה' - הכי קאמר: לא לבד שהקב"ה נותן שכרו על קיום מצוה זו דהיינו אריכות ימים הוא ובניו, אלא **המצווה עצמה שומרת ביתו**, שעל ידה נשמר הבית מכל היזק.

ליקוטי שיחות יט/126: היות שהשמירה שעל ידי המזווה קשורה עם **גוף המזווה** [ולא רק כשכר על קיום המצווה], לכן שייך שמעין השמירה נובע מהמזווה עצמה, היות שהיא נכתבה לשם מצווה, ואפילו לפני שמקיימים בה מצוות מזווה, ואפילו כמו אצל ארטבן או כשתלאה במקל.

שיחת כ מנחם אב תשל"ד: אעפ שמעיקר הדין מזוזות היחיד צריכה להיבדק רק פעמיים בשמיטה, אך כשזקוקים לתוספת ברכה מלמעלה, עדיף לבדוק מדי שנה בשנה. וכל שכן שבמקומות רבים יש לחוש מעיקרא לכשרות המזוזות, שבימינו מצויים בשוק מזוזות מזויפות וכו'.

4. שולחן ערוך יו"ד רפטו: צריכה להיות זקופה, ארכה לאורך מזוזות הפתח. **רמ"א:** יש אומרים שפסולה בזקופה אלא צריכה להיות שכובה. והמדקקים יוצאים **ידי שניהם** ומניחים אותה בשפוע ובאלכסון... ויכוין שיהא ראש המזווה, דהיינו "שמע" לצד פנים ושיטה אחרונה לצד חוץ.

לקוטי לוי יצחק שמות-דברים תנג: ארז"ל: מ' יום קודם יצירת הולד בת קול יוצאת ואומרת בת פלוני לפלוני. זהו מזווה: מ' הוא המ' יום; 'זו' הוא הבת, 'זה' הוא הזכר הפלוני. והיינו גם כן ב' פרשיות שבמזווה - שמע פרשה דחסד [מדברת על אהבה], והי' אם שמוע פרשה דגבורה [מדברת על עונש].

1. **טור סימן רפה:** כל הזהיר בה יאריכו ימיו וימי בניו, דכתיב [בפסוק הבא]: 'למען ירבו ימיכם וימי בניכם'... **וגדולה מזה:** שהבית נשמר על ידה.

בית יוסף: ואע"ג דיותר חביב אריכות ימים משמירת הבית [וכיצד אומר 'וגדולה מזה' על שמירת הבית]? אלא דאריכות ימים הוא נס נסתר ושמירת הבית הוא **נס נגלה, שהדרים בשאר בתים שאין בהם מזווה ניזוקין והדר בבית שיש בו מזווה ניצול.**

קובץ הבאר שנה טו דף מז: הצדיק מטשערנוביל קיבל מהבעש"ט הק' שקיבל מרבו אחיה השילוני, שנט"ו באב עד ראש השנה, כל פעם שאחד מברך לחברו בכתיבה וחתימה טובה, כמספר הזה יהיו לו מליצים טובים בשמים אשר ילמדו עליו זכות. וסיים הרה"ק מקאמארנא: ואני הוספתי כי 'חמשה עשר באב' בגימטריא 'כתיבה וחתימה טובה' (928).

מטה אפרים סימן תקפא: אנשי מעשה נוהגין שבחודש הזה מפשפשים בדקדוקי מצוה להיות בודק וכוונת תפילין ומזוזות שלהם, וכל אשר ימצא שם בדק בשאר מצות, והוא מנהג טוב.

2. **ספרי מג:** 'ושמתם את דברי אלה על לבבכם ועל נפשכם וקשרתם אותם לאות' - אע"פ שאני מגלה אתכם מן הארץ, היו מצוינים במצוות שם, שכשאתם חוזרים לארץ ישראל, לא יהיו לכם חרשים. משל למלך שכעס על אשתו והלכה לבית אביה, אמר לה: היי מקושטת בתכשיטייך, שכשתחזרי - לא יהיו עלייך חרשים'.

גור אריה יא, יח: כאשר גלו בין האומות ואין לישראל מקומות ובתים בפני עצמם, רק בדרך שאלה ושכירות, ואם לא יקיימו מצוות מזווה בגלות **שאין להם בתים מיוחדים** וכן מצות תפילין שצריך שלא יסיח דעתו מהתפילין ואיך לא יהיה להם היסח הדעת (בשבתם בין העמים בגולה)... לכן אמר שאף בחוץ לארץ ינהגו כן שלא יהיו נראים חרשים בחזרתם לארץ ישראל.

3. **רמב"ם סוף הלכות מזווה:** כל מי שיש לו תפילין בראשו ובזרועו, רציצית בבגדו, ומזווה בפתחו, מוחזק הוא שלא יחטא, שהרי יש לו מזכירין רבים והן הם המלאכים שמצילין אותו מלחטא.

ירושלמי ריש פאה: ארטבון [שר חשוב] שלח לרבינו הקדוש מרגלית טובה ויקרה וביקש מרבי, להחזיר דבר שיהיה שווה בערכו לאבן היקרה. שלח לו מזווה. אמר ארטבון: אני שלחתי דבר שאין לו שווי ואתה שלחת דבר ששווה מטבע! ענה רבי: שלחתי דבר שחפצך וחפצי אינם שווים אליו, ולא עוד אלא שאתה שלחת דבר שצריך שמירה ואילו אני שלחתי דבר שאתה ישן והוא ישמור עליך.